

РЕШЕНИЕ

№ 26581

гр. София, 06.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 27.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10138** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК, вр. чл. 118 от КСО.

Образувано е по жалба, подадена от Д. И. И., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Решение № 2153-21-235/20.09.2024 г., издадено от директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН] от 30.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и претендира неговата отмяна, като счита, че същото е постановено при нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила. Счита, че трудовият му стаж е неправилно изчислен, като иска да се зачете трудова дейност и осигурителни права в Сдружение „Българска федерация по кендо“, както и в Кооперация „Макро Д.“.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. А. Г.. Поддържа жалбата по изложените в нея съображения и претендира присъждане на разноски, за които представят списък. Допълнителни аргументи в подкрепа на изложеното в жалбата излага в писмени бележки.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ-С. град, в съдебно заседание се представлява от юрк. В., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител, не представя становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установено е, че със Заявление № 7005669/13.12.2006г. Д. И. И. е поискал да му бъде отпусната пенсия за инвалидност поради общо заболяване в минимален размер. С разпореждане от 02.05.2007 г. исканата пенсия е отпусната.

Жалбоподателят е подал Заявление № 2113-21-11685 от 27.12.2018г. за лична пенсия за ОСВ, като е представил необходимите документи по чл. 2 от НПОС.

Пенсионните органи са извършили проверка на Сдружение „Българска федерация по кендо“, обективирана в Констативен протокол № КП-5-21-00526075/15.02.2019 г. След извършената проверка от контролните органи на НОИ е издадено Разпореждане № [ЕГН]/16 от 26.02.2019г., с което е разпореден отказ за отпускане на лична пенсия за ОСВ, поради неизпълнени условия на чл. 696, ал. 1 от КСО и чл. 68, ал. 1 - 2 от КСО. Разпореждането от 26.02.2019г. е обжалвано по административен ред, като по него е постановено Решение № 2153-21-155 от 23.05.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което жалбата на Д. И., че не са му зачетени 04 години като курсант и периодът в Сдружение „Българска фондация по кендо“, е оставена без уважение като неоснователна.

Със заявление от 27.06.2019г. Д. И. е поискал да му бъде зачетен осигурителен стаж в кооперация „Макро Д.“ за периода от 01.02.1995г. до 02.09.1998г. В отговор с писмо жалбоподателят е уведомен, че посоченият период е зачетен, включен в периодите, както следва: - от 01.09.1994г. до 23.11.1995г., зачетени по удостоверение ДА № 255/12.08.201 г. като офицер: - от 24.11.1995г. до 01.01.2001г., зачетени по осигурителна книжка като самоосигуряващо се лице.

С ново заявление от 30.07.2019г. Д. И. е посочил друг претендиран период в кооперация „Макро Д.“ - от 1992г. до 1998г. В тази връзка е изискана проверка на кооперация „Макро Д.“, за резултатите от която е изготвен Констативен протокол № КП-5-21-00667245/23.10.2019г., според който председателят на кооперацията Б. Н. К. е декларирал, че кооперацията не осъществява дейност повече от 15 години и че когато е избран за председател - през 2009г., не е получил и съответно - не съхранява трудови досиета и разплащателните ведомости на кооперацията, което пречат за проверката на издадени от нея документи.

С писмо от 25.11.2019г. Д. И. е уведомен, че претендираният период в кооперация „Макро Д.“ е зачетен на друго основание и че получаваната от него лична пенсия за ИОЗ е изчислена правилно. Във връзка с проверка по разходите на ДОО на кооперация „Информационно общество“ с оглед невнесени осигурителни вноски, при която е установено, че за периода от 10.01.2005г. до 08.09.2008г. и от 12.03.2014г. до момента от кооперацията са подавани уведомления за сключени трудови договори за 28 лица, както и при съобразяване на резултатите от проверки на кооперацията, извършени от ТД на НАП - С. и от ИА „Главна инспекция на труда“, са изготвени Констативен протокол № КВ-5-21-00854001/14.12.2020г. и са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00854065/14.12.2020г. за заличаване на подаваните данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за четири лица. вкл. за жалбоподателя за периода от януари 2017г. до юни 2017г. Дирекция „Пенсии“ е уведомена за заличените данни за Д. И. И. с писмо от 26.04.2021г.

Със Заявление № 2113-21-3901/11.06.2021г. Д. И. И. отново е поискал лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 696 от КСО. С Разпореждане № [ЕГН]/30.08.2021г. исканата пенсия за осигурителен стаж и възраст е отпусната и е спряна личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя.

Недоволен от Разпореждане № [ЕГН]/30.08.2021г. Д. И. подал жалба с вх. № 1023-40-182#9 и 1012-21-1742 от 16.11.2021г., пред горестоящия административен орган.

С Решение № 2153-21-293/03.12.2021г., Директора на ТП на НОИ С. – град оставя без разглеждане жалбата му в частта, касаеща стаж като курсант и стаж в Сдружение „Българска фондация по кендо“, като недопустима, а в останалата ѝ част я оставя без уважение, като

неоснователна. Относно претенциите на жалбоподателя за периодите като курсант и в Сдружение „Българска федерация по кендо“, административният орган е приел за относимо Решение № 2153-21-155 от 23.05.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, което не е обжалвано по съдебен ред и като влязъл в сила административен акт поражда правните си последици.

След обжалване на Решение № 2153-21-293/03.12.2021 г., на директора на ТП на НОИ- С. град е постановено Решение № 6175/20.10.2023 г. на АССГ по адм. д. № 289/2022 г., с което жалбата на Д. И. И. е отхвърлена. Съдебното решение на АССГ е отменено с Решение № 9317/3.07.2024 г. на ВАС по адм. д. № 450/2024 г., като е прието, че е било постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. С решението си ВАС отменя и Решение № 2153-21-293/03.12.2021 г. на директора на ТП на НОИ - С. град и му връща преписката за ново произнасяне. В своите мотиви ВАС приема, че в нарушение на административно-процесуалните правила на АПК, жалбите на Д. И. И. са били оставени без разглеждане в частта относно претендираното за зачитане стаж като курсант и по правоотношението с БФ Кендо, като сочи, че по силата на чл.117, ал. 3 КСО решаващият административен орган дължи произнасяне по всички поставени от лицето въпроси.

В изпълнение на решението на ВАС е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № 2153-21-235/20.09.2024 г., издадено от директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане №[ЕГН] от 30.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

В решението е прието, че претенцията на жалбоподателя за зачитане на осигурителен стаж за периода от 01.09.1976 г. до 30.09.1980 г., през който е бил курсант, е неоснователна тъй като същото е извън размера на наборната военна служба. За неоснователна е приета и претенцията за зачитане на стаж на лицето за времето от 05.07.1993 г. до 01.06.1998 г. като генерален секретар и президент на сдружение Кендо, както и за периодите от 01.02.1994 г. до 01.09.1995 г. и от 01.09.1995г. до 01.09.1998 г., придобити в кооперация „Макро Д.“. На следващо място в решението са приети за неоснователни претенциите на жалбоподателя, че зачетеният му осигурителен стаж неправилно бил намален с 04 месеца, тъй като с решението от 23.05.2019 г. били зачетени 16 години и 12 дни от трета категория труд, а с процесното разпореждане - 15 години, 08 месеца и 21 дни от трета категория труд. Посочената разлика се дължи на незачетен с обжалваното разпореждане осигурителен стаж от кооперация „Информационно общество“ във връзка с извършена проверка по разходите на ДОО на кооперацията и заличени подаваните от същата данни по чл. 5. ат. 4 от КСО, вкл. за жалбоподателя за периода от януари 2017 г. до юни 2017 г.

По делото е представена административната преписка, включително приложените по нея относими доказателства касателно трудовия и осигурителен стаж на лицето. В хода на съдебното производство са разпитани свидетелите М. М. и С. Ч., относно дейността на жалбоподателя в Кооперация Макро Д. и във Ф. по кендо.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Проведено е надлежно оспорване по административен ред на оспореното разпореждане. Решение № 2153-21-235/20.09.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО.

Оспореното Разпореждане № [ЕГН]/30.08.2021г. на длъжностно лице на пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ-С. град, също е издадено от компетентен орган-длъжностно лице ПО, в НОИ ТП С. град, Дирекция „Пенсии“. Решението е постановено в предвидената от закона писмена форма и съдържа мотиви - фактически и правни основания, от които може да се разбере каква е волята на административния орган.

Съдът не установи при постановяване на решението да са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението е постановено при спазване на материалния закон.

Предметът на настоящото дело е спорът между страните относно претендирания стаж на жалбоподателя като курсант, както и в „Българска фондация по кендо“ и кооперация „Макро Д.“, доколкото стажът в кооперация „Информационно общество“ е предмет на съдебен контрол в друго административно дело, видно от изявлението на лицето в о.с.з. на 27.05.2025 г.

Относно периода, който не е зачетен за осигурителен стаж от 01.09.1976 г. до 30.09.1980 г., през който жалбоподателят е бил курсант, съдът намира, че претенцията на жалбоподателя действително е неоснователна, доколкото според чл. 81 ППЗП, приложима към процесния период, действаща до 1999 г. времето на обучение на курсантите се зачита за осигурителен стаж единствено до размера на наборната военна служба за съответния род войски, съгласно действащото законодателство. В случая за жалбоподателя липсва правно основание времето от 25.08.1976 г. до 29.08.1980 г. изцяло да бъде зачетено за трудов стаж, което се явява извън размера на наборната военна служба. Нормата на чл. 81 от ПГВП /отм./ се прилага в условията на обвързана компетентност, с оглед на което пенсионният орган, в случая няма право на преценка, а е длъжен стриктно да приложи разпоредбата при наличието на предпоставките за това.

Относно претенцията за зачитане на стаж на лицето за времето от 05.07.1993 г. до 01.06.1998 г. като генерален секретар и президент на Сдружение БФ Кендо, съдът намира, че този период не следва да се зачете в пенсионното производство, тъй като БФ Кендо е регистрирана в ТП на НОИ С. - град едва на 30.01.1995г., но без данни за осигурявани лица, тъй като е сдружение с нестопанска цел. Тъй като сдружението не е декларирало осигуряване на наети на работа работници и служители, твърденията на жалбоподателя за наличие на осигурителен стаж не могат да бъдат уважени.

Доколкото действително съгласно Решение № 12.07.1993 г. на СГС, ФО по ф.д.№ 7973/1993г. се касае за сдружение с нестопанска цел, създадено по реда на закона за лицата и семейството (ЗЛС), Д. И. е вписан като член на управителния съвет. Считано от Решение от 05.02.1998 г. жалбоподателят е представляващ дружеството, а по силата на съдебно решение от 29.12.2000г. по фирменото дело е вписан нов управителен съвет и представляващ сдружението. Правилно се сочи, че Д. И. не е бил назначаван по трудово правоотношение по реда на Кодекса на труда в Сдружение „Българска федерация по кендо“ поради което вписването, оформянето и заверката на трудов стаж в трудова книжка за времето от 05.08.1993 г. до 01.06.1998 г. е незаконосъобразно. По тези съображения съдът намира за правилни доводите на ответника относно неоснователността на претенцията на жалбоподателя в тази част.

Относно искането за зачитане на осигурителен стаж и осигурителен доход за периодите от 01.02.1994г. до 01.09.1995г. и от 01.09.1995г. до 01.09.1998г., придобити в кооперация „Макро Д.“, съдът намира следното:

Според чл. 40, ал. 1 Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а според ал. 3 документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. При анализ на тази разпоредба се налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 30, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което категорично следва от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

За удостоверяване на осигурителен стаж през този период и от този осигурител жалбоподателят е представил Трудова книжка без номер и неподпечатана, издадена на 05.02.1995г. от Българска федерация по кендо – БФК.

По делото е представено Удостоверение № 255/12.08.2014г., издадено от ДА „Архиви“, както и заверено копие на осигурителна книжка на жалбоподателя. В оспореното разпореждане периодът от 01.09.1994г. до 23.11.1995г. е зачетен стаж от първа категория като офицер/сержант в МВР по издадено удостоверение №255/12.08.2014г., а от 24.11.1995г. до 01.01.2001г. като самоосигуряващо се лице чрез Д. ЕООД (като собственик) по заверена осигурителна книжка от 18.01.2000г.

Пенсионният орган е формирал правилен извод за абсолютна несъвместимост на работата на щатна офицерска длъжност с претендираната трудова дейност в кооперация „Макро Д.“ през същия период на пълно работно време, което окончателно разколебава доказателствената сила на записа в трудовата книжка. Съгласно чл. 38, ал. 11 от НПОС, ако през календарния месец лицето е било осигурено на различни основания, за осигурителен стаж се зачита не повече от един месец. С цитираната норма е въведена забрана за зачитане на дублиращо се време, от което следва, че в случая при зачетен осигурителен стаж за спорния период, липсва правно основание за повторно зачитане на същото време, но на друго основание - като стаж, придобит в кооперация „Макро Д.“.

След обстоен анализ на представената трудова книжка настоящата съдебна инстанция установява множество несъответствия, които сочат че същата обосновано не е приета за доказателства за положен трудов стаж. Същата няма номер, посочено е, че е издадена на 05.02.1995г., а направеното вписване е за стаж от 05.08.1993г., вписаните длъжности генерален секретар и президент не съответстват на отразеното в съдебните решения, като жалбоподателят е бил представляващ сдружението от февруари 1998г. до декември 2000г. Няма спор, че разпоредбата на чл.347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника. Разписаното в чл. 40, ал. 3 от АПК задължение на административния орган да преценява доказателствената сила на документ, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството, не следва да се тълкува като ограничаващо длъжностното лице само до преценка, касаеща външната страна на ценения документ, тъй като в чл. 35 от АПК е въведено и изискването за изясняване на относимите факти и обстоятелства с разпоредбата индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от

значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

В хода на настоящото съдебно производство са разпитани двама свидетелите М. М. и С. Ч., които депозират показания в посока налична и активна дейност на жалбоподателя в Кооперация Макро Д. и във Ф. по кендо. В контекста на така констатирани и обстойно анализирани пороци в представената трудова книжка, съдът има предвид ограничението по чл.164, ал.1 т. 2 ГПК относно невъзможността съдържанието на официален документ да бъде оспорено със свидетелски показания. По тези съображения и с оглед гореописаните доказателства настоящата съдебна инстанция намира, че свидетелските показания не са годни да опровергават непризнаването на трудовия и осигурителен стаж от страна на пенсионния орган.

Ето защо оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон и в съответствие с него, поради което и не се констатираат предпоставки за отмяната му на това основание.

В обобщение, съдът намира, че органите по осигуряването правилно са приложили материалния закон и оспореното разпореждане е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроцесуалните правила, мотивирано и в съответствие с материалния закон.

По така изложените съображения жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода от спора и искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира, че същото следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл. 25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III-то отделение, 57 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. И., ЕГН [ЕГН], срещу Разпореждане №[ЕГН] от 30.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, потвърдено с Решение № 2153-21-235/20.09.2024 г., издадено от директора на ТП на НОИ С. - град.

ОСЪЖДА Д. И. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ-С. град, сумата от 100/ сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.